

Segíteni jó!

Hajdúszoboszlón élek, mégis csak évente egyszer látogatok el családommal a fürdőbe. Ezen a nyáron sem volt másképp, leszámítva, hogy a segítségnyújtásból is kivehettem a részem.

Már „végiglabdáztuk” az összes medencét, csak a gyógymedencében való üldögélés hiányzott a szokásos „fürdőtúránkból”. Épp ezt az elmaradásunkat szeretttük volna pótolni, amikor egy fürdőben- mivel sok gyerek fél először a víztől- megszokott gyermeksírást hallottunk. Ahogy közelebb értünk, láttuk, hogy a síró kislányt kisebb tömeg veszi körül. Ő pedig ijedten keresett az arcok között legalább egy olyat, amelyet ismer. Az arcok azonban idegenek voltak számára, s a hozzájuk tartozó emberek sajnálkozva mondogatták:

„Szegény, elhagyta a szüleit, és nem is beszél magyarul!”

Miután ezt megállapították, mindegyikük továbbment. A legalább 40 fős, vegyesen magyarokból és külföldiekből álló tömegből egyetlenegy embernek sem jutott eszébe, hogy valamilyen módon segítsen ennek a négy év körüli, kétségbeesett gyermeknek. Borzasztó belegondolni, hogy bárhol, bármikor, bárkivel történhet valamilyen szörnyű dolog, és a felnőtt emberek egy része segítségnyújtás helyett egyszerűen továbbáll. Én 14 évesen is felértem ésszel, hogy valamilyen módon segíteni kellene. Felvettem a gyermeket az ölembe, és elvittem a hangosbemondóhoz. Szegény kislány annyira sírt, hogy nem tudták megállapítani, milyen nemzetiségű, ezért bemondták szlovákul, lengyelül és románul is, hogy a szülei jöjjenek érte. Nagyon jó érzés volt látni a kislány örömét, amikor megpillantotta az édesanyját, és azt is, hogy mekkora kő esett le az édesanya szívéről, amikor megpillantotta elveszettnek hitt gyermekét.

Bár- mint utóbb kiderült- lengyel kislány szülei nekem személy szerint nem köszönték meg, mégis: a tudat, hogy segíthettem, semmihez sem hasonlítható.

Karácsony Gyöngyi 9. C